

ваха въ краката имъ. Товарѣха вжглицата въ вагонетки. Кипѣше навредъ работа. Наоколо се носѣше задухъ и прахъ. Децата почнаха да кихатъ, мъчно се дишаше.

Миньоритѣ работѣха изпотени, почернѣли. Тукъ бѣше топло, задушно. Децата гледаха плахо, плахо.

— Господинъ учителю, госпожице, на Иванка прилоша! Падна! — извикаха изведнѣжъ нѣколко гласа.

Единъ миньоръ дойде, грабна падналото дете и го понесе назънъ. Нѣколко момичета заплакаха.

— Да се върнемъ, да се върнемъ, господинъ учителю! — Да се върнемъ, госпожице! — Завикаха отъ вси страни децата и тръгнаха назадъ...

IV.

Бледни, изплашени, почернѣли излизаха децата изподъ земята и леко вдъхваха свежия майски въздухъ.

Изъ бѣлия цвѣтъ на акациитѣ бръмчеха пчели, чуруликаха и се гонѣха малки птички.

Иванка се свести бърже и се озърна изплашена.

— Ехъ, че страшно! — шепнѣха момичетата.

— Азъ още треперя, — каза съ въздишка едно отъ тѣхъ.

— А работниците какъ копаятъ по цѣлъ день въ тия подземия? — рече едно момче.

— И не само единъ день, а презъ цѣлия си животъ работятъ, — добави друго.

Весели пѣсни и смѣхъ долитаха отъ полето. Сладъкъ миризъ се носѣше наоколо отъ бѣлия цвѣтъ на акациитѣ и зеленото поле...

Александъръ Спасовъ

